

tallet vil paalægge Dommeren — det er punctum saliens i hele Spørgsmaalet —, det indrømmede det ærede Medlem, at det har Dommeren ikke andet end Modpartens Udtalelse for. Postmesteren behøver ikke en Gang at se Dokumentet; det kan være en Konfirmationssang eller lignende. Efter Regeringsforslaget skal en Stævning, en Indkaldelse udsendes af den Dommer, som skal dømme, eller fra Dommerens Kontor, derfor har han tilstrækkelig Sikkerhed — der kan ske Fejl ogsaa der, det indrømmer jeg — til at kunne fælde sin Dom ud fra den Forudsætning, at der har været en saadan Indkaldelse i det Brev, han selv eller en af hans Kontorpersonale har lukket og ladet bringe ud.

Dernæst sagde det ærede Medlem, at en saadan Ordning havde man i Tyskland. Det ærede Medlem har ikke Ret heri. (Deuntzer: Jo!) Nej! Der bruger man en Embedsmand til det, Gerichtsvollzieher, det findes i § 194 i den tyske Civilproceslov. Det ærede Medlem kan laane den og se det. Altsaa ogsaa paa dette Punkt havde det ærede Medlem Uret.

Alfred Christensen: Jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa det besynderlige Forhold, at vi i den højtærede Justitsministers Foredrag gentagne Gange bliver henvist til Erklæringer, afgivne af Justitsministeriets Personale, men vi faar ikke disse Erklæringer at se. Der bliver talt om, hvorvidt Justitsministeriets Personale har nogen Forstand paa disse Sager; nogle tror paa det, der er andre, der ikke tror paa det. Der er ogsaa nogle, der tror paa, at Sagførere har Forstand paa de Sager, de hele deres Liv giver sig af med, og at den Mand, som sidder og skriver i Justitsministeriet, ikke har saa megen Forstand derpaa. Nu ved jeg ikke, hvem det er oppe i Justitsministeriet, der har afgivet Erklæring i denne Sag, men det er nævnt af Justitsministeren, at der findes Folk deroppe, som har beklædt Dommerembede, og der sigtedes derved til Departementschefen; men jeg skulde tage meget fejl, om det er Departementschefen, der har afgivet denne Erklæring i denne Sag. Er det ikke snarere en Fuldmægtig, hvem Sagen har været overdraget, som har afgivet Erklæring i denne Sag? Og er denne Erklæring virkelig af et saadant Indhold, at den som sagkyndig Erklæring skulde kunne afholde dette høje Ting fra at stemme for vort Ændringsforslag? Staar der i denne Erklæring noget om, at det vilde være uheldsvangert, uforsvarligt for Retssikkerheden i Danmark, noget,

der kunde skræmme 114 brave Folketingsmænd fra at gøre, hvad de ellers ansaa for fornuftigt? Jeg ved det ikke, vi har slet ikke faaet denne Erklæring. Mig skræmmer den ikke, jeg har en vis Anelse om, hvad der staar i den, og det er endda ikke saa slemt. Og naar det saa blev undersøgt, hvor slemt det var, vil det næste Spørgsmaal være: Men er det ikke den Mand, som selv har konciperet det foreliggende Lovforslag? Paa Landet siger man, at enhver So synes bedst om sine Grise. Og synes ikke ogsaa enhver Affatter af et Forslag bedst om sin egen Affattelse? Det kunde jo være, at alt dette vilde udviske Indtrykket af Erklæringen noget.

Dernæst paaberaaber den højtærede Justitsminister sig sin personlige Erfaring, der strækker sig over et mægtigt langt Tidsrum, hvor han har virket som Sagfører paa Land og i By. Mod denne Sagfører-erklæring sætter jeg min egen. Den højtærede Minister har været Sagfører i 20 Aar, jeg har været det paa det allernærmeste i 30, og før den Tid har jeg været Kontorist paa et Sagførerkontor i 3 Aar og autoriseret Fuldmægtig i 3 Aar. Jeg har altid givet mig meget af med de Sager, har til Tider haft en meget stor Retsliste og givet Møder i alle Retter baade i København og ogsaa udenfor København. Mod Justitsministerens Erfaring sætter jeg min Erfaring, saa kan de to gaa lige op. Men saa er der det ærede Medlem fra Steges (Jessen) Erfaring og det ærede Medlem fra Højrupps (Deuntzer) Erfaring. Derved begynder det allerede at veje lidt til den Side. Og naar saa dertil lægges den Erfaring, som hele den danske Sagførerstand gennem Sagførerforeningen har udtalt, er det dog en lille Vægt, som man ikke saadan helt kan afvise.

Med Hensyn til den højtærede Justitsministers Statistik vil jeg sige, at det var ingen god Statistik, thi naar der er Tale om Udenretsstævninger — altsaa saadanne: Jeg, Petersen, stævner dig, Christensen —, hvor Retten ikke selv skal stævne eller skal autorisere Stævningen, og naar det siges, at Sagførerne ikke vil faa nogen Brug for Loven, hvis vi ikke tillader direkte Henvendelse til Postvæsenet, saa vil det sige, at den Del af Kongeriget Danmark, for hvilken Loven er givet, vil gennemgaaende ikke faa nogen som helst Brug for den, thi Bestemmelserne om Postvæsenets Medvirken ved Forskyndelsen gives ikke for København, Københavns Amts Nordre Birk, Københavns Amts Søndre Birk, Frederiksberg Birk og Amager Birk, kort sagt ikke for nogen under Københavns Amt